

nostru de susținere în celulă. Atunci am devenit singuri, fără Constantin Oprișan.

Am luat un prosop și am spălat corpul său pentru a-l pregăti să fie îngropat în pământ. Apoi am ciocănit la ușă și am spus gardienilor că a murit Constantin Oprișan. Au venit după trei ore. Noi niciodată nu am părăsit acea celulă mai-nainte. Acea celulă care nu avea nici lumină, nici ferestre. Apa se prelingea pe pereți; salteaua de paie era putredă sub corpurile noastre. Astfel, după încă două ore, pentru prima dată, gardianul mi-a comandat mie și prietenilor mei să iau corpul lui Constantin Oprișan și să merg afară.

Afară era atât de frumos. Flori și copaci și cerul albastru. Atâta timp cât am stat în celulă am uitat despre frumusețea lumii. Când am ieșit am văzut că lumea nu s-a schimbat. Această vegetație, aceste flori - ne loveau. Erau ca o insultă pentru noi, deoarece noi sufeream, muream... dar universului nu-i pasă de noi! Soarele apunea și era o lumină aurie. Fiecare strălucea ca aurul.

PROGRAMUL PENTRU SĂPTĂMÂNA VIITOARE
SE POATE GĂSI LA AVIZIER ȘI PE WWW.SFANTUL-ILIE.RO.

Strada Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

Pentru buletinul online abonarea se face pe site: www.sfantul-ilie.ro

L-am pus pe Constantin Oprișan pe pământ. Era complet dezbrăcat deoarece a trebuit să dăm hainele sale de închisoare înapoi. Corpul său era complet vlăguit. Nu ne venea să credem că a fost o ființă vie. Era complet slăbit, numai piele și os. Și m-am gândit că fierea trebuie să-i fi intrat în momentul morții în sânge deoarece era complet galben. Prietenul meu a luat o floare și i-a pus-o pe piept - o floare albastră. Gardianul a început să țipe la noi și să ne forțeze să ne întoarcem în celulă. Înainte de a intra în celulă ne-am întors și am mai privit odată la Constantin Oprișan - trupul său galben și floarea albastră pe piept. Aceasta e imaginea pe care o păstrez în memorie - corpul lui Constantin Oprișan complet vlăguit și floarea albastră pe pieptul său. El nu era decât piele și os - fără mușchi. Nimic altceva ... corpul său zăcând pe pământ cu o floare albastră.

Sursa: Interviu dat de părintele Gheorghe Calciu, în 6 noiembrie 1996, California, editat în Revista "Taina Dragostei", nr. 2 / aprilie 1998 și în cartea "Hristos te cheamă!"

BULETINUL PAROHIEI

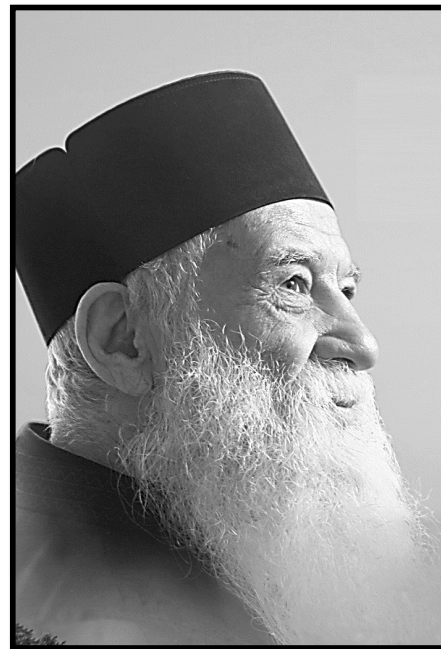
SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

*De va lăsa omul voia și cugetele sale și va face voia și cugetul lui Dumnezeu,
pentru acela în lumea toată nu se va găsi nici loc, nici lucru
care să-i împiedice mântuirea.*

(Sfântul Petru Damaschin)

Nr. 197 / 29 ianuarie 2017

CONSTANTIN OPRIȘAN MARTIR AL ÎNCHISORILOR COMUNISTE

PĂRINTELE
GHEORGHE CALCIU

1925 - 2006

Am fost foarte norocos deoarece am fost printre cele șaisprezece persoane pe care Securitatea le-a dus la închisoarea Jilava, unde vindecarea mea spirituală a început. În Jilava ei au construit o celulă specială în formă semicilindrică. Era ca un cilindru tăiat în două. Eram sub pământ; Jilava este construită sub pământ. Deasupra celei erau șapte metri de pământ. Nu poți vedea Jilava - întreaga închisoare este sub pământ. În acest cilindru ei au construit patru celule, fără ferestre, numai o ușă. Ardea un bec electric ziua și noaptea. Ne-au pus câte patru în fiecare celulă. În fiecare celulă era sau un om foarte bolnav sau un om înnebunit.

În celula mea, se afla Constantin Oprișan - ai cărui plămâni erau complet vlăguți de tuberculoză. De două ori pe zi expectora lichid din plămâni. Noi trebuia să-l ajutăm dându-i o pălărie sau ceva și el putea să dea afară tot ce se desprinsese din plămâni - sânge și tot restul. Era îngrozitor să-l vezi. În prima zi în care am intrat în celulă, erau cu mine Constantin Oprișan, prietenul care mă salvase de la sinucidere și un alt student mai tânăr ca noi.

Constantin a început să expectoreze lichid din plămâni. Am rămas ținut cu spatele la ușă - surprins deoarece nu mai văzusem niciodată ceva asemănător. Omul se sufoca. Probabil un litru întreg de flegmă și sânge dăduse afară, și stomacul meu se întorsese pe dos. Eram gata să vomit. Constantin Oprișan, observând asta, mi-a zis: "*Iartă-mă!*" Mi-a fost atât de rușine! Deoarece eram student la medicină, am decis să am grijă de el.

Așa am hotărât să am grijă de el și am spus celorlalți că eu voi avea grijă de Constantin Oprișan. El nu se putea deplasa și am făcut tot ce era nevoie pentru el. Îl puneam pe găleată să urineze. Îi spălăm corpul. Îl hrăneam. Noi aveam un castron pentru mâncare. Luam acest castron și i-l puneam în dreptul gurii.

El era ca un sfânt. Era pentru prima dată când eram în contact cu un astfel de om.

- Ne puteți spune mai multe despre el? Cum vă învăța și vă întărea?

El nu vorbea mult. Ne vorbea în fiecare zi în jur de una-două ore, deoarece nu putea să vorbească foarte mult. Dar fiecare cuvânt care ieșea din gura lui era un cuvânt sfânt - numai despre Hristos, numai despre dragoste, numai despre iertare. El își rostea rugăciunile, și, auzindu-l cum spune aceste rugăciuni, știind cât de mult suferea, eram profund impresionați. Nu era deloc ușor. Pe lângă delicatețea lui sufletească, el încerca să ne protejeze - să nu expectoreze prea mult ca să nu împrăstie bacili în atmosferă. Era ca un sfânt în celulă cu noi. Simțeam prezența Duhului Sfânt în jurul lui; îl simțeam pe el. Chiar și în timpul ultimelor sale zile când nu mai era în stare să vorbească, el niciodată nu și-a pierdut bunătatea față de noi. Puteam citi în ochii săi lumină spirituală și dragoste. Fața lui era ca o revărsare de dragoste.

- V-a povestit despre momentul în care a fost șeful "Frățiilor de Cruce"?

Da. Ne-a spus despre cum a lucrat cu tinerii. Sunt sigur că iubea foarte mult tinerii și că și el era iubit de ei. Era complet dedicat omului. Era un om foarte inteligent - uluitor de inteligent. A fost atât de binevoitor cu noi. Nu a vorbit mult despre el însuși. Vorbea despre

credință, despre dragoste, despre rugăciune. Se ruga tot timpul. Știți, nu e așa de ușor să stai într-o celulă tot timpul cu aceiași oameni. Când izbucneau anumite conflicte între noi, el se ruga. Și rugăciunea lui era lucrătoare. Ne era rușine, pentru că el se ruga și noi știam asta. Atunci nu se ruga cu voce tare, dar fața lui era complet transformată. Noi înțelegeam că se roagă pentru noi și ne opream din ceartă.

Era într-o stare fizică atât de proastă pentru că fusese torturat în Pitești vreme de trei ani. L-au bătut peste piept, peste spate până i-au distrus plămânii. Dar el se ruga toată ziua. El niciodată nu a spus ceva rău împotriva celor care l-au torturat, ci ne vorbea despre Iisus Hristos. Pe atunci nu mi-am dat seama cât de important a fost Constantin Oprișan pentru noi. Era justificarea vieții noastre în acea celulă. În timpul acestui prim an, el a devenit din ce în ce mai slab. Simțeam cum se apropie de sfârșitul vieții pământești și că va muri.

O dată pe săptămână eram obligați să ne radem. Eu îl vegheam pe Constantin Oprișan și prietenii mei se bărbiereau. Pe urmă eu mă bărbieream și unul dintre ceilalți îl veghea, deoarece îl vegheam zi și noapte. Când ceva se întâmpla, ei îmi spuneau să merg la Constantin Oprișan, deoarece le spusese că eu voi fi singurul care voi avea grijă de el, fiindcă l-am rănit în prima zi.

Sunt sigur că l-am rănit și de aceea mă simțeam foarte, foarte vinovat. În timp ce mă bărbieream, Marcel, studentul care era mai tânăr decât noi, a văzut cum Constantin Oprișan era gata să moară. A spus, "*Mergi și vezi de Constantin Oprișan; el moare.*" M-am uitat la el. Fața sa era complet vlăguită.

Ochii îi erau deschiși, dar am văzut că peste ochii săi părea să fie o perdeă de ceață. Ochii i s-au întors peste cap. Am fost atât de speriat, mi-a fost așa de teamă. Am simțit că va muri și că voi fi singur în celulă. Am pus mâna pe el și am zis: "*Constantine nu muri; nu muri! Vino înapoi; vino înapoi!*" Am țipat cu voce tare! Imediat s-a întors. Ochii i-au devenit clari. Nu știu ce s-a întâmplat în sufletul său, dar am văzut o imensă groază pe fața sa. Am simțit că era gata să intre în lumea cealaltă și că eu i-am cerut să se întoarcă înapoi în celulă. Ochii săi erau plini de groază și a început să plângă. Lacrimi îi curgeau din ochi. Fața sa devenise fața unui copil, un copil nou născut. El plângea ca și un copil ce se născuse, tocmai ieșit din pântecul mamei sale. Constantin Oprișan plângea pentru că-l forțasem să se întoarcă. În câteva minute a murit.

- Cât ați stat cu el în acea celulă?

- Un an. După ce a murit, fiecare a simțit cum ceva din el a murit. Am înțeles că, bolnav cum era și în grija noastră ca un copil, el a fost stălpul